

Visul împlinit al iubirii

JANETTE OKE

*Visul împlinit
a iubirii*

Editura Casa Cărții, Oradea
2007

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love's Unfolding Dream
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Visul împlinit al iubirii

de Janette Oke

Copyright © 2007 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabriel

Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

**Visul împlinit al iubirii / Janette Oke. - Oradea : Casa
Cărții, 2007**

ISBN 978-973-8998-24-7

821.111-31=135.1

Dedicată cu dragoste și profund respect
memoriei celor trei minunați tați—
Frederick George Steeves,
tăticul pe care l-am iubit din vremea când eram doar un prunc;
John Gifford Steeves,
unchiul care mi-a fost ca un tată;
Harold Edward Oke,
bunul și iubitorul meu tată pe care l-am primit în urma căsătoriei.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați:
www.janetteoke.com

Cuprins

1. Belinda	9
2. Doctorul Luke	19
3. Duminică	31
4. Vizite medicale	39
5. O surpriză	45
6. Planuri	55
7. Melissa Joy	63
8. Prima zi	71
9. Verișori	83
10. Școala	91
11. Înapoi la rutină	103
12. O urgență	109
13. Noii vecini	121
14. Mărturisirea	129
15. Învățătoarea e invitată la masă	139
16. Mândrie	153
17. Ajutor plătit	159
18. Adaptare	167
19. Triunghiul	173
20. Ajutându-l pe Luke	183
21. Un accident?	191
22. Prezentări	199
23. Ziua de naștere	205
24. Un vizitator	213
25. Clarificare	223

Familia Davis

De-a lungul anilor, familia Davis a crescut numeric și în maturitate. S-ar putea să aveți nevoie de puțin ajutor pentru a vi-i aminti pe toți:

Clark și Marty și-au pierdut, fiecare, primul partener de căsătorie și s-au căsătorit, întemeindu-și astfel o familie.

Nandry, fiica lor adoptată, s-a căsătorit cu Josh Coffins. Copiii acestora sunt Tina, Andrew, Mary și Jane.

Clae, cea de-a doua fiică adoptată a familiei Davis, soră cu Nandry, s-a căsătorit cu un pastor, Joe Berwick. Copiii lor sunt Esther Sue, Joey și Paul.

Missie, fiica lui Clark din prima căsătorie, s-a căsătorit cu Willie LaHaye și s-au mutat în Vest. Copiii lor sunt Nathan, Josiah, Melissa Joy și Julia.

Clare, fiul lui Marty din prima căsătorie, s-a căsătorit cu Kate, iar copiii lor sunt Amy Jo, Dan, David și Dack.

Arnie, primul rod al căsătoriei lui Clark cu Marty, s-a căsătorit cu Anne. Copiii lor sunt Silas, John și Abe.

Ellie, cel de-al doilea copil al lui Clark și Marty, s-a căsătorit cu Lane Howard. Copiii lor sunt Brenda și gemenii William și Willis.

Luke, fratele lui Arnie și Ellie, s-a căsătorit cu Abbie. Copiii lor sunt Thomas și Aaron.

Belinda este cel mai mic copil al lui Clark și Marty.

UNU
Belinda

— Mama! Uite!

La strigătul fiicei ei, Marty se întoarse de la chiflele pe care le modela, spre ușa de la bucătărie. Își dădu seama după tonul vocii fetei că se întâmplase ceva—strigătul Belindei tremura în aer, în timp ce ajunsese în fața mamei. Un fior îi străbătu lui Marty inima. *Ce s-a întâmplat? S-a lovit Belinda?*

Marty cuprinse cu privirea trupul zvelt al Belindei, așteptându-se să vadă urme de sânge. Rochia Belindei, curată și călcată înainte de a ieși afară cu puțin timp înainte, era acum șifonată și murdară. Una dintre codițele lungi, împletite cu grijă, își pierduse fundița și îi atârna neglijentă pe umeri. Fața îi era mânjită și brăzdată de lacrimi. Însă, în ochiul experimentat al mamei, fata părea întregă și nevătămată. Marty, fără să-și dea seama, scăpă un oftat de ușurare și privi în ochii albaștri, tulburați și plini de lacrimi.

— Uite! strigă Belinda din nou, cu vocea înecată de lacrimi.

Privirea lui Marty se îndreaptă spre mâna întinsă a Belindei. În palma ei zăcea o mică rândunică, cu penele ciufulite și ude, și cu capul atârănând într-o parte. În timp ce o privea, văzu trupul micuț cutremurându-se, iar Marty fu cuprinsă, la rândul ei, de un fior.

De ce Belinda?, jeli inima ei de mamă. De ce tocmai ea, dintre toți oamenii, a trebuit să găsească pasărea? Marty știa cât de sensibilă era fiica ei. Toată ziua va fi supărată din cauza păsării.

Marty își șterse de șorț mâinile pline de făină și o trase pe Belinda aproape. Nu spuse nimic despre rochița murdară și părul dezordonat.

— Unde ai găsit-o? întrebă în schimb, cu vocea plină de înțelegere.

— A prins-o pisica! hohoti Belinda. A trebuit să alerg după ea prin tot grajdul, și, pe urmă... pe urmă...

Nu mai putu continua. Lacrimile i se revărsau șiroaie, iar fetița își îngropă fața la pieptul lui Marty și începu să plângă în hohote.

Marty o ținu îmbrățișată până când fata se mai liniști. Apoi, Belinda își privi mama cu ochii ei mari, albaștri.

— O să moară, nu-i așa? întrebă cu glasul tremurat. Se uită din nou la micuța pasăre pe care o ținea în palmă.

— Ei... nu știu, se bâlbâi Marty și aruncă o privire la pasărea rănită. Da, va muri. Dacă nu se întâmplă o minune, va muri. Însă îi era greu să-i spună Belindei acest lucru. În plus, mai văzuse și înainte minuni. *O, Doamne, se rugă ea în taina inimii, știu că-i doar o rândunică, dar ai spus că Tu vezi fiecare rândunică ce cade. Dacă inima Ta e la fel de grea ca și a Belindei când privești pasărea asta, ai putea, Te rog, s-o faci din nou bine?*

— Trebuie s-o punem la căldură, spuse Belinda cu speranță în glas.

— Pe raftul din dulapul meu este un coșuleț. Mă duc să caut o bucată de flanelă, răspunse Marty.

Belinda se grăbi să aducă coșulețul, iar Marty se îndreptă spre cămară, unde păstra haine mai vechi și cârpe pentru curățenie. Găsi o bucată moale de flanelă și se întoarse în bucătărie tocmai în momentul în care Belinda dădea buzna în încăpere.

Făcură împreună un culcuș călduros, iar Belinda așeză cu grijă în el pasărea firavă. Era într-o stare chiar mai rea decât își închipuisese Marty. Capul ei micuț atârna într-o parte când fu mișcată și, cu excepția unui ușor tremur, nu prea existau semne de viață. Lacrimile Belindei începură să curgă din nou.

— O putem duce la Luke? imploră ea.

Vai de mine! se gândi Marty. *Un drum în oraș pentru o rândunică pe moarte!* Oare câte astfel de cazuri descoperite de Belinda nu fuseseră tratate de Luke de-a lungul anilor? Și totuși, acesta fusese atât de răbdător, făcând tot posibilul să salveze fiecare animăluț. *Dar asta... asta*

nu mai poate fi salvată, își spuse Marty. Însă nu-i spuse nimic Belindei. Mai degrabă preciză:

— O să-l întrebăm pe tata. Nu mai e mult și vine.

Marty își îndreptă atenția spre chiflele pe care le făcea. Clark *va veni* curând, flămând și așteptându-se ca masa să fie gata. Se duse să se spele pe mâini, ca să poată pune chiflele în cuptor.

Belinda luă coșulețul cu pasărea rănită și se așeză în colțul ei favorit, lângă soba din bucătărie. Marty observă că lacrimile copilei se opriseră, însă ochii îi erau încă roșii și umbriți de tragedia petrecută. *De ce trebuie pisicile să omoare păsări?* se întrebă Marty în timp ce punea chiflele în cuptor. Știa că era o întrebare naivă, însă o tulbura tristețea fiicei ei. Marty știa că Belinda iubea pisicile de la fermă. Ar fi luptat cu aceeași ardoare ca să salveze viața uneia dintre ele, dacă s-ar fi aflat în pericol—și chiar o făcuse uneori, cu ajutorul fratelui ei, Luke. Însă creaturile astea continuau să vâneze păsări.

— Nu e drept, mama! răsună vocea Belindei, în timp ce degetul ei urmărea curba făcută de pene pe trupul mic. Pasărea nu mai tremura.

Ușa de la intrare se deschise și se închise mai apoi cu zgomot, iar Marty știu înainte de a-i auzi vocea, că fiica cea mare a lui Clare și Kate intrase în casă.

— Bunica? strigă Amy Jo înainte chiar de a păși în bucătărie. Bunica, știi cumva unde e Lindy?

Amy Jo era singura care îi spunea Belindei „Lindy”. De fapt, Marty era sigură că Amy Jo era singura căreia îi fusese permis acest lucru. Belinda era întotdeauna foarte atentă să-și pronunțe numele întreg, însă vesela și glumeața Amy Jo trecuse cu vederea asemenea preferințe personale și o striga pe Belinda așa cum îi plăcea ei.

— E lângă sobă, răspunse Marty fără a se întoarce de la cratița în care amesteca.

Marty o auzi pe fată răsuflând greu. Alergase din nou, însă Amy Jo parcă era întotdeauna pe fugă.

— Vrei...? începu Amy Jo apropiindu-se de colțul favorit al Belindei. Apoi ezită. Ce-ai acolo? întrebă fără prea mare interes. Alt șoarece?

— E o pasăre, răspunse Belinda cu vocea încărcată de tristețe.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Pisica.

— E rănită rău?

— Rău de tot.

— Cum de n-ai dus-o la unchiul Luke? Amy Jo cunoștea de-acum procedura atunci când Belinda găsea câte o creatură rănită.

— Îl așteptăm pe tata.

Belinda își îndepărtă mâna încetisor, pentru ca Amy Jo să poată arunca o privire la noua victimă. Pentru o clipă, ochii violeti ai lui Amy Jo se măriră, nevenindu-i să creadă. Era atât de mică, atât de neajutorată, atât de... de mototolită!

— Cred că... cred că deja e moartă, șopti ea cu autentică simpatie.

Belinda era pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi, când pasărea se cutremură din nou.

— Nu e, o contrazise cu ardoare. Vezi!

Marty verifică chiflele din cuptor, o deranjă un pic pe Belinda și prețioasa ei povară pentru a mai pune câteva lemne pe foc, apoi se întoarse ca să pună masa, tocmai în clipa în care câinele anunță venirea lui Clark acasă. Ochii lui Marty se îndreptară spre ceasul de pe raft. Întârziase cu masa, însă Clark venise mai devreme decât se așteptase.

— Bunicule, îl strigă Amy Jo din pragul ușii, însă înainte ca acesta să-i poată răspunde, fata izbucni:

— Lindy a găsit iar un animal rănit.

Expresia lui Clark trădă îngrijorare în momentul în care intră în bucătărie. Își aruncă privirea în jurul încăperii și o văzu pe fată ghemuită în colțul ei de lângă sobă, ținând strâns în mâini coșulețul. Se uită apoi la Marty. *Ce mai e acum?* întrebă el din priviri. *E serios?* Iar Marty îi răspunse cu o aplecare ușoară a capului. *Nu va trăi. E grav.*

La auzul oftatului tatălui ei, ochii Belindei se umplură din nou de lacrimi.

— E o rândunică, tata, îi răspunse ea, deși întrebarea nu fusese rostită. A prins-o pisica.

Ținuta răvășită a Belindei vădea că fata alergase mult pentru a recupera pasărea, iar Clark își imagină de îndată cam în ce stare trebuia să fie mica creatură. Își puse haina pe cuier și se îndreptă spre cele două fete aplecate deasupra coșulețului.